

Verslag van werk op Schiermonnikoog in Mei; het wekken van de Alba Mater en de leylijn naar Stonehenge.

door Nicolaas de Jong

In alle vroegte op pad voor de eerste boot, wat ons alle 6 met moeite lukte. De eerste gesprekken op de boot en op de fiets naar de Berkenplas gaven al het gevoel van verbondenheid naar elkaar en toewijding aan het werk dat ons te wachten stond. Bij de Berkenplas hebben we ons met geïmproviseerde zang in de dagstemming (begeleid door lierspel van de planeetritmen en –klanken voor dat moment) aan de landschapsengel van de plas voorgesteld. We merkten dat ons werk al werd verwacht, met ingehouden spanning en vreugde. Dat gaf ons goede moed, en na een kop koffie op

het terras om even goed aan te komen, zijn we op de duintop naast de plas aan de slag gegaan. Op deze plaats was bij de vorige Waddenlicht manifestatie de kern geplaat voor de Alba Mater.

De vier windstreken werden aangeduid met bamboe stokken waarop voor elke richting een tekening van Suzan werd vastgemaakt die de krachtwerkingen ervan uitdrukte. In het midden werd Wilka's hologram van de Alba Mater neergelegd, en hierop het metalen kruis dat Suzan hiervoor speciaal had meegebracht. Marya's regenboogkristal en een groot bergkristal van Wilka werden naast dit midden neergelegd. We verdeelden de rollen in de richtingen zuidoost-noordwest en zuidwest-noordoost en ook de stenen die hierbij hoorden: Marion (die de plaats in nam van Marya, nog altijd moeilijk ter been) de chalcedoon, een aardesteen in het noordoosten, Annelies de aquamarijn, een vuursteen in het zuidwesten, Wilka de saffier, een lucht-steen in het noordwesten, en Suzan de sardonyx, een watersteen in het zuidoosten, Nicolaas de toermalijn voor het midden. Dik liep om ons heen en fotografeerde.

Eerst zongen we improviserend de stemming van wat er leefde: dat was erg gespannen, Wilka beleefde veel drukte en Annelies nam een groot zwart gat waar in de aarde. Nicolaas

verzamelde de elementwezens uit de omgeving en nodigde ze uit mee te komen doen. Uiteindelijk werd onze zang rustig en meer gecentreerd. Hierop hebben we enige kleuren gezongen die op de plaats incarnerend werkten op de Alba Mater, als om haar een grond te geven. Vervolgens groef ieder van ons een voor een zijn steen in de grond op het hoekpunt van een kruis van de vier genoemde richtingen, en sprak hierop een spreuk uit die met het betreffende element samenhang. Als laatste de centrale steen. Hierop liepen we één voor één een halve kwartslag tegen de klok in, zodat we in de noord-zuid- en oost-westas kwamen te staan, draaiden ook het centrale kruis en de kristallen mee in deze richting, waarop we met een spreuk de vier winden en hun kwaliteiten koude, droogte, warmte en vocht uitnodigden om mee met de Alba Mater en de leylijn te werken. Als laatste danste Marion in een maansritme op basis van een gezongen ritmische spreuk tegen de klok in, en Annelies een Saturnusritme, veel trager en buiten de cirkel van Marion. De anderen zongen hierbij specifieke kleuren. Nicolaas in het midden zong een ritmische spreuk van de zon, en uiteindelijk ook een kleur. Door deze zielezang en bewegingen voelden we dat na enige tijd het punt van de Alba Mater en daarmee de leylijn in beweging kwam, en ervoeren we dat onze opzet was gelukt.

Bij de nabespreking bleek hoezeer onze voorstellingen van de plek zich veranderd hadden. Zo werd er een zich steeds meer met kleuren invullende ruimte onder de aarde waargenomen, en ook dat de elementwezens door ons sterk in geordende beweging waren gekomen. De toermalijn bleek het ijkpunt te zijn waar omheen de beweging zich afspeelde. We waren allen blij met het goede gevolg van ons werk.

Hierna zijn we bij het uitstromings- annex blaaspunt van de landschapstempel van Schiermonnikoog gegaan (punt D in de Davidsster¹), namen er warrigheid en onverteerde ervaringen waar, en hebben dit met kleurenzang geordend. Ook hebben we ingevoeld bij de kapel aan de Badweg, waar mogelijk het transformatiepunt van de grote landschapstempel ligt. Dit punt voelde nu aan alsof het beter was gegrond; sommigen van ons voelden dat het zelfs tot in de aarde verankerd was, niet alleen maar tot de oppervlakte.

Bij elkaar een geslaagde poging om weer iets meer met de Alba Mater en haar tempel te kunnen doen; dit als een voorbereiding op een volgende Waddenlicht manifestatie (die helaas dit jaar niet plaats vond).

Uit: Sampo Nr. 12

¹ Zie www.waddenlicht.eu.